

paa dette Sagens Trin paa nogen Maade vilde lægge Hindringer i Vejen for at forlænge Lovens Gyldighed paa et Aar. — Værre vilde Situationen blive, hvis den ærede Minister skulde sige: Jeg vil ikke blive staaende ved intet at gøre, naar dette sker, vil jeg ad administrativ Vej forhøje Taksterne paa Takstloven! Nu siger min højtærede Nabo (Hedemann), at man i Folketinget havde udtalt sig for, at en saadan Forhøjelse burde ske, og han tilføjede: — jeg paaskønner den Velvillie, han i saa Henseende i Slutningen af sit Foredrag viste Kommissionen — at hvis Ministeren ventede et Par Maaneder med at udstede sin Anordning, kunde han mulig derved tage Hensyn til Kommissionens Betænkning, nemlig hvis den forinden kom til at foreligge. Det er imidlertid ikke det, det drejer sig om. Det drejer sig ikke om, hvorvidt man paa en eller anden Maade administrativt vil kunne træffe et Skøn, men det drejer sig om, at Lovgivningsmagten ikke faar Lejlighed til at behandle disse Ting; altsaa ikke ved, hvorledes det vil stille sig ad Aare, naar Folketing og Landsting faa Tid til at gaa Takstloven igennem. Man holder ikke det aabent for Lovgivningsmagten, som bør holdes aabent for den efter Mindretallets Mening, nemlig at drøfte denne Sag, inden Ministeren administrativt foretager Forandringer. Altsaa, den Vej vil være endnu uheldigere end den første, og den vil derhos med Hensyn til Sagens Realitet skabe en Afgørelse med Hensyn til Takstvæsenet, som efter min Mening vil bringe Hindringer og Ulemper med sig for lange Tider, *ikke blot* over for Kommissionen, hvis Arbejde — det skal jeg ikke komme ind paa paa ny — derved vilde blive ganske forstyrret. Jeg kan nemlig ikke ret se, hvorledes Kommissionen, naar der forelaa en Afgørelse fra Ministeren om, at det for Fremtiden skulde være saadan og saadan, da kunde sige: Det ville vi forandre ad Aare. *Men ogsaa* over for Lovgivningsmagten vil det være uheldigt, thi jeg kan ikke se, hvorledes Ministeren, naar Lovgivningsmagten staaer over for en fuldbyrdet Kendsgerning fra Ministerens Side, kan tænke sig at bringe Orden i Sagen og faa Landsting og Folketing til at arbejde sammen og give Takster, som maaske afvege fra hans, det være

sig opad eller nedad. Altsaa, i Realiteten vil det for denne Sags Behandling være et uheldigt Skridt, om den højtærede Minister vilde sige: Trods det, at jeg ikke har faaet Tilslutning hos Folketinget til mit Ønske fra mere end 7 Medlemmer og i Landstinget staaer over for et stort Mindretal — for Resten haabe vi at faa Flertal for vort Forslag — gaar jeg til at forhindre Lovens Forlængelse med et Aar og handler alligevel administrativt! Jeg tror, det er uheldigt, uheldigt for Sagen, uheldigt for Forholdet mellem de to Ting, og jeg vil i høj Grad anmode ærede Medlemmer om at gøre Deres til ved en, som det staaer for mig, uskyldig Vedtagelse i Dag at hindre, at en saadan Tilstand bliver frembragt. Vi have Stridspunkter nok i Forvejen til, at vi ikke ogsaa skulle forøge dem med dette. — Ja, hertil skal jeg indskrænke mig og meget anbefale Tinget at vedtage Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det er kommet fra Folketinget.

la Cour: Jeg ser lidt anderledes paa denne Sag end den sidste ærede Taler. Vi skulle her vedtage et Lovforslag, der skulde søge at faa lidt flere Penge ind i Statskassen, der, som det ærede 1ste Medlem for 5te Kreds (H. C. Hansen) omtalte, kan trænge dertil. Forslaget er jo kommet her op fra det andet Ting og gaar ud paa, at vi skulle forlænge den bestaaende Lov et Aar. Jeg finder, at det er rimeligt, at vi sende Sagen tilbage til det andet Ting, idet vi sige, at vi ønske Penge i Statskassen, og at vi ikke kunne vedblive at drive vore Jernbaner som hidtil, da der foreslaas store Udgifter bl. a. til et Lovforslag, vi vel i Dag skulle have til Behandling, og som gaar ud paa at give en hel Del af vore lavere Funktionærer en højere Løn. Der er desuden allerede Deficit i Forvejen i Statskassen. Jeg finder det derfor naturligt at sende Sagen til det andet Ting igen og forsøge, om vi dog ikke gennem Arbejde i et Fællesudvalg kunne komme til et bedre Resultat end det, der nu foreligger, altsaa faa en Lov vedtagen i den Retning, Ministeren ønsker. — Jeg skal derfor indtrængende opfordre til at følge Udvalgets Flertal og stemme for dets Forslag.